

ජපන් ලේඛක, තනිශකි ජුන්-ඉචිරෝගේ (කහි) විමර්ශන

අතීතය සමග අනන්‍ය වීම අද කාලයේ බොහෝ දෙනෙකුට වැළඳී තිබෙන රෝගයකි. සිංහල නවකතාව ජාතික කතාවේ දිගුවකැයි යන වික්‍රමසිංහ ප්‍රවාදය ද මේ රෝග ලක්ෂණ පළ කරයි. සමහරු පැරණි-වරන්තන සාහිත්‍යය තුළ අධිසථාර්ථවාදී හෙවනැලි දැකින්නේත් ජාතික කතාවල ලිංගිකත්වය පිළිබඳ ගැඹුරු කරුණු ඇතැයි විශ්වාසයට ගන්නේත් එබැවිනි. ජාතික කතාකරුවා අද කාලයේ සමහර ලේඛකයින්ගේ උපාසකකම් විලිවද්දන තරමින් ලිංගිකත්වය ගැන කතා කර ඇති බව ඇත්තය. එහෙත් වරන්තන සාහිත්‍යයේ ඊනියා අධි සථාර්ථය සේම ජාතික කතාවද ආගමික සීමාවන් තුළ පීඩා විඳී.

ලිංගිකත්වය මනෝ විශ්ලේෂණය පිණිස වන ප්‍රගස්ත සංඥාවක් සේ ජාතික කතාවල පිළිබිඹු වන්නේ මඳ වශයෙනි. එහෙත් වර්තමාන ජපන් නවකතාව මනෝ විශ්ලේෂණාත්මක නවකතාවක් ලෙස අගයමින් මීට දශක හතරකට පෙර කැගල්ලේ දී විමල් දිසානායක මහතා කළැයි කියන ප්‍රකාශය ඒ කාලයේ හැටියට ප්‍රගතිශීලී වන්නේ එබැවිනි. ඒ කාලයේ ප්‍රගතිශීලීන් අද උපාසක වෙස් ගෙන සිටීමත් හැදෑරීමට සුදුසු කරුණක් බව සැබෑය.

දැන් තනිශකි ජුන් ඉචිරෝ ගේ නවකතාවක් පරිවර්තනය කිරීමෙන් මහාචාර්ය කුලතිලක කුමාරසිංහ සිංහල සාහිත්‍යයට කර ඇති සම්ප්‍රදානය අගය කරමි. එහෙත් මහාචාර්යවරයා මෙම ග්‍රන්ථයේ මූලටත් අගටත් ඇඳා ඇති විවරණ නම් ඔහුගේ ගතානුගතික විචාර වින්තනය පිළිබඳ කැඩපතක් වනවා මිසෙක පාඨකයාට වන වැඩක් නැත. කොටින්ම එම විවරණ තනිශකි පිළිබඳ කියවීමකට ඇත්වැලක් නොවේ.

තනිශකිගේ 'යතුර' කියවීමේ යතුරක් අපට ලැකානියානු වින්තනයේ විශාරදයකු වූ ස්ලැවොජ් සිසැක් (Slavoj Zizek) සපයයි. සිසැක් ලියූ Femininity Between Godness and Act යන ලිපියේ ලාර්ස් වොන් ට්‍රියර්ගේ Breaking the Waves නම් චිත්‍රපටය පිළිබඳ අපූරු විවරණයක් කර ඇත. මෙම චිත්‍රපටයේ කතා නායිකාව වූ බෙස් නමැති ගැහැනියගේ ස්වාමියා අනතුරකින් ඔත්පල වීම නිසා ලිංගිකව අකර්මන්‍ය වූ තැනැත්තකු ලෙස නිරූපණය වේ. බෙස් තම ස්වාමියාගේ පෙලඹවීම පිට අන් පුරුෂයින් සමග සංවාසයේ යෙදී ඒ පිළිබඳ විස්තර ස්වාමියා සමග පවසයි. සිසැක්ගේ කියවීමට අනුව සැබෑ ලිංගික

සංවාසය ස්ථාන ගත වන්නේ ඔවුන් දෙදෙනාගේ කතා බහ තුළය. බෙස් මෙහිදී ඇගේ ප්‍රමෝදය (Jouissance) ස්වකීය ආබාධිත වල්ලභයාගේ මානසික ස්වයං මෙවුනු වෙනුවෙන් කැප කරයි. ඇත්තටම නම් බෙස් වූ කලී සාම්ප්‍රදායික ගැහැනියගේ බේදවාචකයයි.

යතුර නවකතාවේ ඉකුකො තුළ පිළිබිඹු වන්නේ ද මේ සාම්ප්‍රදායික ගැහැනියගේ බේදවාචකයමය. ඇය තම පියාගේ ලෝකයට අනුව ජීවිතය සකස් කර ගත්තියකි. ලිංගික කාර්යයේදී ඇගේ මහාචාර්ය සැමියා ඇගෙන් ඒ සඳහා සහායක් නොලැබේ යයි මුසුප්පු වෙයි. එහෙත් ඉකුකොගේ හැසිරීමේ සැබෑ ස්වභාවය කුමක්ද? ඇය මෙසේ සිතන්නීය.

'ඒ විදියට ඔහු මා ගැන කල්පනා කිරීම වරදක් නෑ කියල මං හිතනවා. එහෙත් මගේ දෙමාපියන් මට කියාදීල තියෙන්නේ ගැහැනිය නිසගයෙන් ම නිහඬ සහ ලජ්ජාශීලීභාවයෙන් යුක්ත තැනැත්තියක කියලයි. ඇය කිසි විටෙකවත් සැමියා සමග හරි හරියට කලහකාරී ලෙස හැසිරෙන්නේ නැහැ. මං රාගාලයෙන් හීන වූවකු නොවේ. මා බඳු ගැහැනියකගේ සාමාන්‍ය ප්‍රකෘති ස්වරූපය නම් සංවාසයේ දැඩි ලෙස යෙදෙන විට (මාගේ) කාමරතිය ගිනි කන්දක් මෙන් වේගයෙන් පිපිරෙන්නට වීමය. එකෙනෙහි ඇතිවන උත්තේජනය පිට කිරීමට මා උත්සාහ ගන්නවා. ආරම්භය මිලාන ස්වභාවයකින් යුක්ත විය හැකියි. මගේ සැමියාට තේරුම් ගන්න බැහැ. ආරම්භයේ දී මා වෙතින් දිස්වන උදාසීනතාව කුමක් ද කියා. එහි සැබෑ තේරුම නම් රහසිගත රාගෝන්මාදයයි. එය කාන්තිමත් ලෙස ඇවිල බුරු බුරු නැගෙන්නක් නොවේ. (32 පිට)

ගෘහස්ථ ලිංගික පැවැත්ම තුළ ප්‍රශ්නකාරී අර්බුදයක් වන්නේ අන්‍යෝන්‍ය සහයෝගය (rapport) පිළිබඳ ගැටලුවයි. එහෙත් ප්‍රමෝදය (Jouissance) පිළිබඳ ලැකානියානු වින්තනය කියවීමකට ලක්කරන ජැක් ඇලේන් මිලර් සඳහන් කරන්නේ ලිංගික ප්‍රමෝදයේදී අන්‍යෝන්‍ය සහයෝගය ප්‍රකාශ වන්නේ බෙලහීනතාව (Failure) ලෙසින් බවයි.

"At the time of Sexual Joissance, the rapport you count upon, the rapport that should be there is replaced by tailure or takes the form of tailure" Drive is Parole Jaques - Allain Miller

දැන් යතුර නවකතාවේ වර්ත කෙරෙහි යොමු වන්නේ නම් ඉකුකොගේ මන්දෝන්සාහය හෝ ඇගේ සැමියාගේ බෙලහීනතාව ඔවුනොවුන් කෙරේ වන අන්‍යෝන්‍ය සහයෝගය (Sexual rapport) ප්‍රකාශයට පත්වීමකි. එහෙයින් ජැක් ලැකාන් පවසන්නේ ලිංගිකමය ලෙස අන්‍යෝන්‍ය සහාය වීම කියා දෙයක් නැති බවයි. (there is no such thing as sexual rapport) වෙළෙඳ පොළ තුළ ගැටවරයින්ගේ සාක්කු ගසා

කන බාල වර්ගයේ ලිංගික ප්‍රකාශනවල සඳහන් ඊනියා උපදෙස් විකාරයන් වන්නේ එබැවිනි.

තනිගතිගේ නවකතාව මනෝ විශ්ලේෂණීය කියවීම් ගණනාවකට මග පෙන්වයි. (කරුණාකර මනෝ විශ්ලේෂණය ජනප්‍රිය මනෝ විද්‍යාව සමග පටලවා නොගන්න) බොහෝ විට අප සතුට (desire) ලෙස වටහා ගන්නේ කුමක්ද? යතුර නවකතාව සැමියා සහ භාර්යාව යන දෙදෙනාගේ දිනපොත් මඟින් විකාශනය වන්නකි. එක් අවස්ථාවක ඉකුකො මෙසේ ලියා තිබේ.

“මා සිටියේ මගේ සැමියාගේ බාහු යුග්මයන් අතර සිරවී බැව් මං දන්නවා. ඔහු ඒ වෙලාවේ හැසිරුන ආකාරය මට සිහි කළේ කිමුරය. නමුත් මව්න කරන ලද සුලු දෙය නම් ඔහු හා ගැටීමෙන් ඔහුගේ බාහු යුග්මයට හිර වීමෙන් මගේ හැඟීම් කුද්දාලීමය. නමුත් සත්‍යය නම් මට ඔහු හා එකට සිටීමෙන් එබඳු හැඟීමක් සාමාන්‍යයෙන් ඇති නොවීමය.” (54 පි.)

මින් එළිදරව් වන කරුණ නම් ලිංගිකාස්වාදය ආන්ධ්‍යකරණය වන කිසිවක් බවය. මෙම අවස්ථාවම සැමියාගේ දින සටහන්වල සඳහන් වන්නේ කෙසේදැයි ඔබම පරීක්ෂාකර බලන්න. එහෙත් මෙහි එන සිත තැනි ගන්වනසුලු අනෙක් කරුණක් වන්නේ තම බිරිඳට කිමුර නමැති, ඔවුන්ගේ දියණියගේ සැමියා සමග නිදි වැදීමට මහාචාර්ය සැමියා අනුබල දෙන ආකාරයයි. බිරිඳගේ නිරුවත් පින්තූර පවා කිමුරට දැක ගැනීමට සැලැස්වීමෙන් ඔහු විදින සතුට කුමක්ද? මනෝ විශ්ලේෂණය පිළිබඳ භාංකවිසියක් නොදන්නා කිසිවකු මේවා විකෘත හැසිරීම් ලෙස හඳුන්වා අත පිසදා ගන්නවා නියතය. එක් නිශ්චිත ලිංගික හැසිරීමක් පමණක් ප්‍රකෘත යයි ඔහුට කියා දෙන්නට ඇත්තේ දෙවියන් වහන්සේ විය හැක.

තනිගතිගේ නවකතාවේදී සිදුවන්නේ කුමක්ද? මහාචාර්යවරයා තම බිරිඳගේ ශරීරය කෙරේ ආසක්ත වෙයි. ඔහු ඇගේ නිරුවත් සිරුර විවිධ කෝණයන්ගෙන් විස්තරාත්මක ලෙස සේයාරු ගත කරන්නේ එබැවිනි. ඔහු එම පින්තූර කිමුරට දැක ගැනීමට සැලැස්වීමෙන් එක් විදියක කාමාස්වාදයක් ලබයි. අනෙක් අතට මහාචාර්යවරයා ඉකුකොගේ සිරුර කෙරේ බැඳී සිටීම කිමුර වටහා ගනී. කිමුර ඇය සමග ප්‍රේමයෙන් බැඳෙන්නේ ඇගේ සැමියාගේ නිරුවත් කාමය නිසාය. එබැවින් කිමුරගේ ප්‍රේමයේ වස්තුව (Object) මහාචාර්යවරයාගේ නිරුවත් කාමයයි. මෙතනදී ක්‍රියාත්මක වන ලැකානියානු සිද්ධාන්තය වන්නේ ආසාව වූ කලී හැමවිටම අනෙකාගේ ආසාවය (desire is always the desire of the other) යන්නය. සැබවින්ම ඉකුකො සහ කිමුර අතර පමණක් නොව කිමුර සහ ඉකුකොගේ දියණිය වූ තොමිකො අතර ප්‍රේමය ද මෙබඳු සියුම් මනෝ විශ්ලේෂණයකට හසුකර ගත හැක.

මෙවැනි විශ්ලේෂණයකින් අප ග්‍රහණය කර ගන්නේ කුමක් ද? කඩ කඩව ගිය පුද්ගලයින්ගේ සියුම් බවය. (tagmented) අමරසේකර, සරච්චන්ද්‍ර, සිරි ගුනසිංහ වැනි ජේරාදේණී ලේඛකයින්ගේ පැරණි නවකතා මේ ආකාරයෙන් නැවත කියවීමකට ලක් කිරීම වැදගත් විය හැක්කේ එපරිද්දෙනි. එහෙත් මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ ජේරාදේණී නවකතාවට ජපන් කාමකතා ලේඛනය ගැසීම විමල් දිසානායක කැගල්ලේ සිට නැගූ හඬ මතුවන්නට නොදී යටපත් කිරීමක් විය.

දැන් විමල් දිසානායකලා කරමින් සිටින්නේ කුමක් ද? ජැක් ඩෙරිඩා ශාරීරිකව ඔහුට මුණ ගැසී තිබීම අපට සහ පහක වැඩක් නැති පුරාජේරුවෙකි. ඒ මහතා නොබෙල් සම්මාන ලාභී ජේ. එම්. කොච්චිසි හමුවී කතා බහ කළ බව කීමෙන් ඔහුගේ සිවිල් ප්‍රතිරූපය මේ රටේ සාහිත්‍ය මැට්ටන් අතරේ යළි වඩවා ගැනීමට රුකුලක් වනවා විය හැක. එහෙත් මේ මහත්වරුන්ගේ වර්තමාන ලාංකේය චින්තනයේ වැඩිමට නම් සිදුවන කිසිදු මෙහෙයක් නොපෙනෙයි.

- සමන් වික්‍රමාරච්චි, ලක්බිම, 2004.01.04

මිනිස් ජීවිතයේ එක් පැති කඩක්

කලකට පසු විචාරයට තරමක් දුෂ්කර කෘතියක් මා අතට පත්විය. ඒ මහාචාර්ය කුලතිලක කුමාරසිංහගේ පරිවර්තන නවකතාවක් වන යතුර ය. එය තනිගති ජුන්ඉවිරෝගේ කෘති නවකතාවේ සිංහල පරිවර්තනයයි.

විචාරයට අසිරුයැයි කීමට එක හේතුවක් වන්නේ කුමාරසිංහ මෙය මුල් කෘතියෙන් ම (ජපන් බසෙන්) පරිවර්තනය කර තිබීම ය. ඉංග්‍රීසි පරිවර්තනයක් ඇසුරෙන් මේ සිංහල පරිවර්තනය කර තිබුණා නම් අපට එය මුල්කෘතිය හා සසඳන්නට පවා ඉඩ තිබේ. අවාසනාවකට මෙන් මා ජපන් අකුරක්වත් දන්නේ නැත. ඒනිසා මා කළේ චීන, ජපන් සිංහල ත්‍රේණාණා උගතකු වන මා මිතුරු සරසවි ඇදුරකු වෙත කුමාරසිංහගේ පරිවර්තනය ඉදිරිපත් කිරීමය. ඔහු එය තනිගතිගේ මුල්කෘතිය හා සසඳා පැවසුවේ “තනිගතිට මෙන්ම සිංහල පාඨකයාට ද සාධාරණයක් වන ලෙස මේ පරිවර්තනය සිදුකර ඇති බව ය.

අසිරු දෙයක්

ජපානයේ ඔසාකා සරසවියේ ජපන් භාෂා උපාධි පාඨමාලා හදුරා ඇත්තා වූද එම භාෂාව පිළිබඳ ව ප්‍රාමාණික උගතකුද වන මහාචාර්ය කුමාරසිංහ ඉතා හොඳ පරිවර්තනයක් ඉදිරිපත් කර ඇති බව පැහැදිලි ය. ඒ සඳහා ඔහු මහත් සේ වෙහෙස දරා ඇති බව පෙනේ. ඔහු අවුරුදු

දහසයක් පමණ කාලයක් ඒ සඳහා වැයකර ඇත. දවසකට එක පොත බැගින් පරිවර්තනය කරන අපේ ඇතැම් අනිධාවනකාරී මිත්‍රයන්ට කුමාරසිංහගෙන් ඉගෙන ගන්නට පාඩමක් ඇත. ඒ ඉවසීමයි. ජපන් භාෂාව පිළිබඳ මනා පරිචයක් ලද කුමාරසිංහට මේ පොතේ පිටුවක්වත් දවසක් තුළදී පරිවර්තනය කිරීම අසීරු දෙයක් වී තිබේ.

එයින් පෙනෙනුයේ කුමාරසිංහ ඒ කෙරෙහි දක්වා ඇති දැඩි උනන්දුවයි. කෙසේ හෝ පොතක් පළකිරීම නොව වඩා හොඳ නිවැරදි පරිවර්තනයක් එළිදැක්වීම ඔහුගේ අභිලාෂය වී ඇත.

කහි නවකතාවේ කථා නායකයා බෙහෙවින් සංවේදී අවිහිංසක පුද්ගලයෙකි. කතා නායකයා ලිංගික කටයුතු ගැන විශාල කුහුලක් හා ඇල්මක් ඇත්තෙකි. එහෙත් ඔහුගේ බිරිය වන ඉකුකො මේ දේවලට ආසා නොකරයි. කථා නායකයාට බිරිඳ හමුවන්නේ රාත්‍රියේදී පමණි. දිවා කාලයේදී ඔහු සමග කායික ඇසුරක් පැවැත්වීමට ඉකුකො අකැමැති ය. මේ නවකතාව බලන කල මගේ සිත බැඳීගියේ අපගේ ශ්‍රේෂ්ඨතම මහා කාව්‍යය වන කවිසිඵමිණ වෙතටය. එහි සිදුවන්නේ මෙහි විලෝමයයි. කවිසිඵමිණ ලියා ඇත්තේ කුස ජාතකය පාදක කොටගෙන ය. එහි කථානායක කුසද පබවන හමුවන්නේ රාත්‍රියේදී පමණි. මෙය හේතු කොටගෙන විවාහය දෙදරා යන අතර පබවන කුස දමා තම මව්පියන් කරා යයි.

විස්මිත අත්දැකීම්

පබවන වෙත යොමුවන අපේ අනුකම්පාව කහි හි කථානායකයා වෙත ද යොමුවිය යුතු බව මගේ හැඟීමය.

කෙසේ වෙතත් විවාහ දිවිය ඇරැඹී ඉතා දිගු කලකට පසු සැමියාට තම රුව රිසිසේ රස විඳින්නට (අවුරුදු 20 කට පසු) ඉකුකො ඉඩ දෙයි. අවුරුදු විස්සකට වැඩි කාලයක් එකට ජීවත් වුවද ප්‍රථම වතාවට කෙනෙකුට තම බිරිඳගේ කායික සුන්දරත්වය දක්නට ලැබේ. එය විස්මිත අත්දැකීමකි.

අවුරුදු විස්සකට පසු ලද මේ අවස්ථාවෙන් ඔහු උපරිම ප්‍රයෝජනය ගනී. ඔහු නොයෙක් නොයෙක් ආතතින්ගෙන් ඇගේ රුව - ඇගේ නිරුවත නරඹයි. ඇගේ මේ නිරුවත ඔහුට ආශ්චර්යයකි.

එහෙත් මේ ගැන බිරිය ඉකුකො දක්වන්නේ මීට පටහැනි ආකල්පයකි. ඉකුකොට ඔහු වදයකි. කන්නාඩි දමන කැත, අප්‍රසන්න අප්‍රාණික මහල්ලකු ලෙස ඇය ඔහු හෙළා දකී.

ඔහු තම සිරුර අතපතගෑම ඇයට මහත් හිරිහැරයකි. ඇය නොකියා කියන්නී තමා වෙතින් ඉවත්වන ලෙසය. ඇය ඔහුට තම

නග්න සිරුර නැරඹීමට ඉඩ නොදෙන්නේ ලිංගික ඇසුර අප්‍රිය කරන නිසාම නොවන බව පසුව පැහැදිලි වේ. ඇය ඔහුගේ බාහිර රූපකායට මෙන්ම චර්යාවනට ද අකැමැතිය. ඇයගේ නිර්ණායකවලට අනුව ඔහු අස්වාභාවික ගති පැවතුම් ඇත්තෙකි. ඒ අස්වාභාවික ගතිපැවතුම් අතර බිරියගේ නිරුවත් පිංකුර ගැනීම ද වේ. ඔහු බිරිය නිරුවත්ව තබා ඇය විවිධ ඉරියව් වලින් සිටිය දී ඡායාරූප ගැනීමට ප්‍රිය කරයි. ඇතැම් අවස්ථාවක මේ පිංකුර ගන්නේ බිරියට මත්ද්‍රව්‍ය පොවා ය. එසේ ම ඇය නින්දේ සිටිය දී මේ පිංකුර ගැනීම ද සිදුකෙරේ.

ආකර්ෂණීය ගෛලිය

ඔහු මොනතරම් අස්වාභාවික ගතිපැවතුම් ඇත්තෙකු දැයි කිව හොත් මේ ඡායාරූප මුද්‍රණය සඳහා භාරදෙන්නේ ද ඉකුකො සමග සමීප ඇසුරක් පවත්වන පිරිමියකුට ය. මේ පිරිමියා ඉකුකොගෙ ගෙදර නිතර යන එන අයෙකි.

කෙසේ හෝ ඉකුකොගේ දියණියට ද මේ පිංකුර දකින්නට ලැබේ. ඇය පළමුවෙන් තම මව ගැන සැක උපදවයි. පසුව ඉකුකො පියා ගැන දියණියට ද කියා දෙයි.

මෙසේ ඔවුන්ගේ ලිංගික වර්යාවන් ඉතා විවෘතව ම ආකර්ෂණීය ගෛලියකින් වර්ණනය කොට තිබේ. සාම්ප්‍රදායික අදහස් ඇති විචාරකයකු නම් මෙය රමණය හුවා දැක්වීම පමණක් තේමා කරගත්තකැයි හෙළා දකින්නට ඉඩ ඇත.

එහෙත් අප එවැනි පටු සීමාවක සිරවිය යුතු නොවේ. මේ මිනිස් ජීවිතයේ තවත් එක් පැත්තකි. මෙය සිදුවිය නොහැකි දෙයක් නොවේ. ලිංගික කරුණු ඉදිරිපත් කළ ද, එය ඉතා සංයමයකින් ඉදිරිපත් කර තිබේ. මෙහි ආකෘතිය තරමක් වෙනස්ය. කථාව ඉදිරිපත් වන්නේ දිනපොතක් මගිනි. කථානායකයා මෙන් ම කථා නායිකාවගේ ද දිනපොත් අපට කියවන්න ලැබේ.

ආචාර්ය මහේල සිරිවර්ධන
'දිනමිණ' - 2003 නොවැම්බර් 11

Diary entries as a narrative form

During the mid-sixties there was a furore to the effect that the most influential literary force on Sinhala novel was the Japanese creative literature. This was a result of the much discussed novels

of such Japanese novelists as Mishima, Tanizaki Jun-ichiro, Dazai, Yasunari Kawabata and a few others

It was apparently the late professor Edirivira Sarachchandra who kindled the interest in almost all aspects of Japanese creative forms of communication. The culmination of his influence derived from those sources were visible not only in his theatrical activities, but also his two original Sinhala novels, *Malagiya atto* and *Malavunge Avurudu da* centred around the sensitive loves of Noriko and the Sri Lankan scholar and the artist Devendra. When these works were translated into English by the author himself, titled *foam on the stream*, the English reading public too had the chance to gauge the effect of the Japanese influence from various points of view, giving special emphasis on the importance of works based on cross cultural experiences gradually widening the themes and expressions.

The younger generation of readers, like most of us, rallied round this new cultural significance and we had the opportunity to read some of the Japanese novels translated into English. In this direction, one of the few significant works was Tanizaki Jun-ichiro's short work titled "Key" (kagi), centred round two diaries of a husband, a learned man and his wife respectively. Then there were two more characters, the young daughter of the couple and a young teacher. Significantly enough, as in the usual form of conventional novel.

We used to read in this nothing apparently happened in a round narrative line. Instead, the reader comes to grips with an understanding of an innerness which is by no means a simple experience, rather a complex web of events recorded with sexuality and morality as the mainstream of issues.

One could visualise that the husband records his diary in order to keep clear of his mind and the wife too does the same, not knowing that each one has secret access to the entries.

The reader comes to know of the gradual decline of all bodily relations and the futility of actual existence. A reader may in the commonest fashion could raise a question as to why a sensation should be created in order to relate the mutuality of life. But on a

second reading or re-reading in a more careful manner, Tanizaki is seen as a creator of a mysterious world where only a sage could understand the actual meaning of sensory life. When the film based on this novel of Tanizaki came to be shown we were disillusioned as to the shallowness of its presentation and yearned to recall the sensitive areas in the printed work.

Well, cinematic treatment of a novel may make or mar the effect, one had in the first instance. Tanizaki Junichiro's (1886 - 1965) novel "The Key" (Kagi) is now translated from the original Japanese language to Sinhala, (published by Godage) by Prof. Kulatilaka Kumarasinghe, who had stayed a period of conducting research in Japan. He has attempted to bring out a Sinhala translation plus two other supplementary items. To his translation he has added a biography of Tanizaki Junichiro, citing his most significant works and presenting his place as a novelist in contemporary Japanese literary scene. This I feel is one of the most needed areas for study especially for those interested in knowing the background in which the creator and the creativity are placed.

The second one is an epilogue like note at the end of the work which records comparative study factors of the development of Japanese creative literature, with special relevance to short story and novel and its possible impact on the modern Sinhala creative works, especially on the novel.

But I am not too sure the second category of notes would be taken quite seriously for the simple reason being that a few works are available either as a translations or as adaptations.

This point I think was taken far more seriously by Martin Wickramasinghe by writing one whole book (or a collection of essays) titled ("Japan kama katha hevenella")

What Dr. Wickramasinghe wanted to show was that the Japanese creative influence may not be too healthy for the development of the Sinhala narrative forms, as against the influences via those from Russia, France or England which possessed a great tradition of classical creativity.

Prof. Kulatilaka's translation could be reckoned as significant from two points of view. Firstly, the local reader is exposed to hitherto unknown or lesser known narrative tradition, enabling a comparison tasting the original flavour.

Secondly, Tanizaki may be left misunderstood or kept unwanted in cross cultural studies especially in the post colonial literature. Like Prof. Ariya Rajakaruna, Prof. Kulatilaka Kumarasinghe too deserves our praise for this attempt.

One significant factor that emerges from Prof. Kulatilaka's translation is the availability of creative sources in order to discuss the literary trends is a must, and no scholar could evade the issue.

As a translator he utilizes two forms of diction, namely in the summary he uses the classical diction as far as possible and the common verbalism in the dialogue and the entries, retaining perhaps the flavour of the original work. Titled "Yatura" (Key) in Sinhala the title sounds symbolic of the web of human experiences kept in closed doors for which a key is wanted, to enter.

**Prof. Sunanda Mahendra
Dally News, July 07. 2004.**

45

A meaningful discussion of post - modernism

Every body talks about postmodernism, but very few people understand it. Even the academics who are conversant with the subject are rare.

Prof. Kulatilaka Kumarasinghe is one of the few academics who can lucidly explain what postmodernism is. His recent publication 'Paschath Nuthanavadaya saha vimarshanathmaka Lipi' throws light on this vexed subject.

Prof. Kumarasinghe, defines postmodernism as follows: "Postmodernism is a complicated term, or set of ideas, one that has only emerged as an area of academic study since the mid 1980s. Postmodernism is hard to define, because it is a concept that appears in a wide variety of disciplines or areas of study including art, architecture, music, film, literature, sociology communication, fashion and technology. It is hard to locate it temporally or historically, because it is not clear exactly when postmodernism begins. (P.30)

That is the widely accepted definition for post - modernism, in Sri Lanka. Although Prof. Kumarasinghe is not responsible for coining the Sinhala term, Paschathnuthanavadaya, he is credited with giving us an accurate definition of it.

Prof. Kumarasinghe's book is divided into 14 chapters. The first chapter is called 'Postmodernism'. There he talks about Lyotard, Jurgen Hebarth and Daniel Bell, and also about 1968 French student's riot. Actually the riot was the foundation stone for the "House of Postmodernism".

The second Chapter is entitled "Modernism and Postmodernism". Here the author compares modernism with post modernism in depth.

Prof. Kumarasinghe says that the easiest way to start thinking about postmodernism is by thinking about modernism, the movement from which postmodernism seems to have arisen. According to the author, modernism has two facets or two modes